

vrhovém roku dne 17. března 1925, tehdy ovšem s jistým, podle Šu 214 druhý odstavec ex. ř. jej sama i soud zavazujícím obmezením. Když tomu tak, a při novém, rekursním soudem požadovaném rozvrhovém jednání by nároku stěžovatelovu mohl odporovati již jenom Dr. Bohuslav V., týž však již, dílem při prvním rozvrhovém roku, dílem v rekursu příslušející mu prohlášení učinil a své nároky jasně a úplně přednesl a odůvodnil, dlužno přisvědčiti stěžovateli, že nového rozvrhového jednání není v této příčině třeba, a že by jím bylo řízení jenom zbytečně prodlužováno a zdraženo. Napadené usnesení musilo býti tedy v tomto směru zrušeno a rekursnímu soudu uloženo, by rozhodl ve věci samé. Při tom nutno zdůrazniti, že právoplatným rozhodnutím úpadkového k o m i s a ř e o v ý š i útrat, účtovaných správcem vzhledem ku zvláštní úpadkové podstatě, není ovšem ještě ani pro obor úpadkového řízení rozhodnuto o tom, zda jsou tyto útraty pohledávkou za všeobecnou či zvláštní úpadkovou podstatou, neboť k takovému rozhodnutí by byl povolán úpadkový s o u d (§ 47 (3) konk. ř.), že však rozhodnutí o tom, zda a pokud mají tyto útraty podle § 49 (1) konk. ř. přednost před hypotekárními věřiteli, jest podle §§ 11 (1) a 119 (3) konk. ř. vyhrazeno soudu exekučnímu.

Pokud se napadené usnesení vztahuje na přihlášené výdělkové daně, nelze správci úpadkové podstaty přiznati oprávnění k rekursu. Podle §§ 234 a 213 ex. ř. jest v rozvrhovém řízení kromě hypotekárních věřitelů v širším slova smyslu, k nimž správce úpadkové podstaty ne-náleží, k rekursu oprávněn jenom dlužník, ale ten jenom, pokud jde o nároky, pro něž není exekučního titulu. Jestliže se již správci úpadkové podstaty vzhledem k tomu, že jest zákonným zástupcem úpadcova jmění, přizná právo rekursu, nemůže mu býti přiznáno ve větším rozsahu, než přiznává zákon dlužníkovi, pak musí mu však býti v tomto případě upřeno, poněvadž přihlášené výdělkové daně jsou doloženy vykonatelným výkazem nedoplatků, tedy exekučním titulem podle Šu 1 čís. 13 ex. ř. Stěžovatel odůvodňuje své oprávnění k rekursu zájmem, by skuteční hypotekární věřitelé obdrželi ze zvláštní podstaty co nejvíce a nebyli odkázáni na všeobecnou podstatu, ale přehlíží, že i výdělková daň předepsaná dlužníku jest odkázána ku zaplacení nejenom na zvláštní, nýbrž také na všeobecnou podstatu, takže závazky této podstaty se nezmenší, případně-li ze zvláštní podstaty na výdělkovou daň méně a hypotekárního věřitele více. V tomto směru musil býti proto dovolací rekurs odmítnut a napadené rozhodnutí zůstati netknutým.

Účtované útraty dovolacího rekursu nemohou býti stěžovateli přisouzeny, poněvadž, vzniknuvše v rozvrhovém řízení, se nepřisuzují (jud. ze 4. února 1913 č. 201). Pro obor tohoto řízení nelze ani pro správce úpadkové podstaty činiti výjimky.

Čís. 6346.

Dopravní řád železniční.

Objednatel vagonu jest povinen zaplatiti obě cesty (tam i zpět), jež konal objednaný vagon na prázdnno.

(Rozh. ze dne 7. října 1926, Rv I 554/26.)

Žalovaná firma odeslala z Prahy do R. na Slovensku v červnu 1923 chladicí vagon k dopravě masa, avšak vrátila vagon z R. zpět do Prahy, ježto prý pro zápach vozu nebylo možno do něho nakládati maso. Žalobě dráhy o zaplacení dopravného za cestu tam i zpět bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno; odvolacím soudem z těchto d ů v o d ů: Soud první stolice vzal za zjištěno, že vůz byl žalované firmě předán ve stavu způsobilém a že proto námitka strany žalované o nečistotě vozu jest bezdůvodná, ježto dle smlouvy jest sama povinna vůz svým nákladem vyčistiti. Toto bezvadné zjištění, které soud odvolací sdílí a bere za základ svého rozsudku, nebylo odvoláním ani napadeno. Žalovaná strana obmezila se pouze na všeobecné prohlášení, »že dráha v žádném případě by nemohla požadovati poplatek za dvě cesty«. Z tohoto prohlášení mohl soud procesní usuzovati, že žalovaná připouští, že oba běhy na prázdko nebyly vyváženy běhy na plno a stojí pouze na stanovisku, že dle smlouvy nájemné i při dvou cestách na prázdko (tam a zpět) lze požadovati poplatek pouze za jednu cestu. Že vůz konal dvě cesty na prázdko, zjistil již první soud bezvadně. Že však tyto dvě cesty na prázdko nebyly vyváženy jízdami na plno, jest prokázáno železničním spisem, t. j. výkazem o použití vozu. Za tohoto skutkového stavu jde nyní o výklad samé smlouvy nájemné, zda totiž při cestě na prázdko tam a zpět může železniční správa požadovati náhradu za obě cesty, či jen za cestu tam, jak míní žalovaná. Výklad tento přísluší ovšem soudu a nikoliv znalci. Vyslovil-li znalec ve svém posudku, že žalobcem vymáhané tarifní poplatky bylo účtovati proto, že jich použití bylo smlouvou mezi dráhou a žalovanou firmou výslovně ujednáno, lze snad říci, že překročil znalec meze svého posudku, avšak dospěl-li soud první stolice k témuž závěru ve spojení s obsahem smlouvy samé, nelze právem mluvit o nesprávném zhodnocení znaleckého důkazu. Soud odvolací však opakoval znalecký důkaz ku jeho vysvětlení a doplnění a dospěl na jeho základě ve spojení s obsahem smlouvy nájemní a tarifními předpisy k tomu přesvědčení, že nárok žalující strany na náhradu za obě cesty na prázdko jest odůvodněn, ježto ani smlouva nájemní ani tarifní ustanovení o vozech soukromých, na která se smlouva odvolává a která tvoří její součást, neobsahují omezení, že se poplatek Kč 3.— za 1 km má platiti pouze za jednu jízdu na prázdko. Jízda z 20. června 1923 nebyla vyvážena ani před tím ani po tom vůbec jízdou na plno a podobně se to mělo i s jízdou z 23. července 1923. Žalovaná firma odeslala v červnu vůz z Prahy do R. a pak jej vrátila 23. července 1923. Tvrdí-li nyní v odvolání, že rozkazu ke zpáteční cestě vozu z R. nedala, jeví se toto tvrzení dle § 482 (2) c. ř. s. nedovolenou novotou. Avšak i kdyby tomu tak bylo, jak tvrdí žalovaná, na věci by to ničeho nezměnilo, ježto žalobkyně vůz z Prahy do R. odeslala a, když pak smlouvu nájemní vypověděla, musil vůz odeslán býti zpět do Prahy do dílen, odkud pocházel. Míní-li žalov. firma, že mohl vůz zůstat v R., nebo býti drahou použit dle její potřeby, sluší uvést, že to, co se mohlo státi, nerozhoduje, nýbrž jen to, co se stalo. Rovněž jest nerozhodno, zda rozdíl mezi dovozným za běh na plno a dvojím dovozným za běh na prázdko jest velmi značným. Nelze totiž dovozovati, i kdyby dovozná posléz uve-

dené převyšovalo dovozné za jeden běh na plno, že by tím byla dráha bezdůvodně obohacena, ježto, má-li dráha na takové dovozné nárok dle smlouvy a příslušných tarifů, o bezdůvodném obohacení řeči vůbec býti nemůže. Dráha vybírá, dle posudku znalce, v takovém případě dle tarifních ustanovení dovozné za obojí cesty na prázdnno ve všech případech, kde není smlouvou ohledně započítání dovozného něco jiného ujednáno. V tomto případě se smlouva výslovně na ona tarifní ustanovení odvolává a uvádí v souhlase s tarifním předpisem, že běhy na prázdnno musí co do počtu kilometrů býti vyváženy během na plno, jinak za každý kilometr nekrytého běhu na prázdnno jest platiti poplatek dle tarifních ustanovení o vozech smluvních. Ježto v projednávaném případě běhy na prázdnno nebyly kryty běhy na plno, jest na žalované firmě, by oba běhy zaplatila. Výše odpovídá předpisům tarifním.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud souhlasí s právním výkladem, jehož se dostalo oběma nižšími soudy smlouvě o nájem chladicích vozů ze dne 12. dubna 1923 a srovnalým příslušným ustanovením nákladního tarifu z 1. srpna 1921 díl I., odd. B, dodatek III.-h. Žalovaná firma jest povinna zaplatiti dovozné nejen za poslední běh najatého vozu z domovské stanice Prahy do R., nýbrž i za jeho běh z R. zpět do Prahy, neboť vůz konal obě tyto cesty na prázdnno a žádná z nich není vyvážena během na plno. Názor, že při běhu vozu tam a zpět neplatí se nikdy za běh na prázdnno tam, nýbrž vždy teprve za běh zpáteční, a to buď podle nákladu, běžel-li vůz zpět naložen, nebo 3 Kč za projetý km, běžel-li na prázdnno, nemá v doslovu tarifu a smlouvy opory. Smysl tarifu jest zcela jasný, běh na prázdnno bez rozdílu jeho směru neplatí se jenom tehdy, jest-li vyvážen během na plno na stejnou vzdálenost. I kdyby bylo pravdou, jak tvrdí žalovaná strana, že, kdyby musila platiti oba poslední běhy na prázdnno, obdržela by dráha na dovozném více, než kdyby byl vůz jel z R. zpět do Prahy naložen, nemohlo by býti jinak rozhodnuto, než se stalo. Nehledíc k tomu, že žalovaná firma počítá tu s nákladem pouze 5000 kg, ač ani netvrdí, že by se nemohlo naložiti na vůz více, a nehledíc k tomu, že vůz naložený čerstvým masem mohl býti poslán zpět také jako rychlé zboží, tedy za vyšší dovozné, nemohla by skutečnost, že dovozné za běh vozu tam a zpět na prázdnno by bylo vyšší, než za běh tam na prázdnno a zpět na plno, býti důvodem ke snížení dovozného v prvém případě neb dokonce za prominutí jednoho celého běhu na prázdnno, nýbrž leda popudem, aby příslušný tarifní předpis byl změněn. Nejde tu o výklad vůle stran ujednavších smlouvu z 12. dubna 1923, nýbrž o výklad tarif. předpisu, jenž byl a musil býti doslova pojat do smlouvy. Podle § 6 žel. dopr. ř. jest železnice povinna používatí svých tarifů vůči každému stejným způsobem, není jí tedy vůbec ani dovoleno, aby žalované firmě slevila něco z dovozného ustanoveného tarifem. I kdyby svrchu zmíněné tarifní ustanovení obsahovalo vůči žalo-

vané firmě vůbec a pro tento případ zvláště snad jistou tvrdost, a kdyby bylo pravda, že železnice podle něho obdrží více na dovozném, když vůz šel tam i zpět na prázdkno, než kdyby byl šel zpět na plno, nemůže býti tarif vyložen a nesmělo ho býti užito jinak než bylo rozhodnuto. To platí i o výkladu smlouvy, poněvadž táž není než opakováním tarifního ustanovení a nesměla se od něho odchýliti.

Čís. 6347.

Pokud nelze vzhledem ke korespondenci stran míti za to, že došlo ku zřízení zástavního práva k akciím.

(Rozh. ze dne 7. října 1926, Rv I 598/26.)

Banka K. v Praze žalovala banku U. v Praze o vydání 6.000 kusů akcií. Za řízení vnesla žalobkyně mezitímní určovací návrh, že jí přísluší na 6.000 kusech akcií, uložených vídeňskou bankou D. u žalované, zástavní právo. Procesní soud první stolice rozhodl o mezitímním určovacím návrhu v ten rozum, že žalobkyni zástavní právo nepřisluší a v důsledku toho zamítl žalobu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Z uplatněných důvodů dovolacích § 503 č. 2 až 4 c. ř. s. není žádný oprávněn. Dovolací soud zabýval se v první řadě výtkou nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4), ježto již z vyřízení tohoto důvodu bude patrné, že ani další dovolací důvody nejsou oprávněny. Dovolatelka položila si otázku, zda zřízeno bylo pro ni zástavní právo na sporných akciích ujednáním mezi ní a vídeňskou bankou D. (jež bude nadále označována zkratkou ADB) o zajištění pohledávky žalobkyně ADB žalované bance, a provedením tohoto příkazu žalovanou podle dopisu ze dne 23. dubna 1924, jakož i opětovným potvrzením jeho podle dopisu ze dne 23. května 1924. Další dvě otázky, jež vytkla dovolatelka, nepřišly v úvahu, stavše se bezpředmětnými zápornou odpovědí na první otázku. Dovolatelka označuje sama v první otázce souhrn skutečností tam uvedených jako základ tvrzeného jí zástavního práva, jež uplatňuje touto žalobou. Tento základ jest jednotný, jest proto uvažovati o tom, zda jsou tu všechny jeho předpoklady, t. j. nejen ujednání mezi žalobkyní a firmou ADB a příkaz udělený touto firmou žalované, nýbrž zda i v jednání žalované banky je skutečně shledati zřízení zástavního práva, jehož se žalobkyně domáhá. Souhlasiti je s dovolatelkou, že jest přihlédnouti také k projevům, jež žalovaná učinila vůči žalobkyni, t. j. podle slov dovolatelčiných odlišovati je od projevů učiněných vůči ADB, a že při výkladu jich je dbáti pravidel §§ 914, 915 a 869 obč. zák., k čemuž přistupuje obdobná zásada čl. 278 obch. zák. Projevy vzájemné vůle stran jsou obsaženy jen v dopisech vyměněných